

Vanda Brvar Kanop*

Profesor Ciril Miklič v anekdotah učencev

Nova povojna oblast, ki je ukinila klasično gimnazijo in so ji bili humanistično izobraženi ljudje moteči, je zagrenila življenje tudi mariborskemu profesorju Cirilu Mikliču.

Po letu 1958 na gimnazijah v Mariboru latinščine niso več poučevali redno, temveč samo fakultativno. Enako tudi na nekaterih osnovnih šolah. Na osnovni šoli Bojana Illica jo je poučeval prof. Rafael Štaubar, na osnovni šoli Ivana Cankarja sprva prof. Breda Filo, kasneje pa so tisto peščico radovednežev, ki sta jih pritegnili antična kultura in zgodovina, združili s skupino na Osnovni šoli Antona Aškerca. Tu nas je med letoma 1959–1963 poučeval znani prof. Ciril Miklič.

Bil je široko izobražen erudit. Poučeval je grščino, latinščino, italijanščino in antično zgodovino. Odlično je poznal tudi umetnostno zgodovino, nam vcepljal ljubezen do grštva in rimske kulture, širil obzorja in poudarjal humanistična načela ter nam dajal napotke za življenje. Markanten, uglajen, skrbno oblečen, vedno v tonih, ki so se prilegali barvi njegovih sivih las, je med nas, osnovnošolce, prinašal nekaj srednješolskega duha, predvsem pa svetovljanstva, ki takrat ni bilo zaželeno. S kolegico prof. Bredo Filo sta se včasih med odmori na hodniku pogovarjala kar v latinščini.

Njegove ure so bile vedno nekaj posebnega. V času tovarišev in tovarišic in vseplošnega tikanja si je kdaj pa kdaj privoščil, da nas je vikal, če smo šepali v znanju. S svojo sproščenostjo in duhovitostjo je spretno krmaril med pustimi preparacijami, med "participi in gerundiji", kot pravi Oton Župančič v Velikonočni epistoli sinu, in med zanimivostmi iz antičnega sveta. Vseeno pa smo mu včasih "krtače", kot je z ljubeznijo poimenoval fante po frizurah, ostriženih na ježka, in "bučmani" pobegnili pred uro latinščine. Pogosto je zamujal, ker je hodil iz šole na šolo, in to smo nekajkrat izkoristili. S sošolcem Gorazdom, ki je takrat nosil očala, pa sta se med enim takih pobegov srečala. Ni ga hotel videti, zato je gledal mimo njega v ograjo. Naslednjo uro je profesor samo mimogrede omenil, da ima Gorazd taka očala, da tudi, ko gleda v ograjo, vidi njega, ki bi se mu rad izognil.

Najbolj pa je vnmel našo domišljijo Hannibal ante portas, znameniti vojskovodja, ki je s sloni prekoračil Alpe in v bitki pri Kanah premagal in porazil Rimljane ter se ustavil pred vrati Rima. Profesorjeve empatične pripovedi so nas prikovala na

* Vanda Brvar Kanop, filmska režiserka, Maribor, e-posta: vanda.brvar@trieria.net

OŠ Antona Aškerc, danes OŠ bratov Polančičev v Mariboru (Sledi, ki ne zbledijo, Zbornik ob 60-letnici OŠ bratov Polančičev Maribor, 2007, str. 6).

Prof. Ciril Miklič (Zbornik Klasična gimnazija v Mariboru 1940–1941; 1945–1959, 1992, str. 229).

sedeže in nas spreminjale v eno samo veliko uho. Kadar je odprl redovalnico, se je počasi sprehajal med našimi imeni, tako da je napetost med nami vse bolj naraščala. Ko je končno poklical določeno ime, se je klicani malo potuhnil. Profesor pa je nadrl reditelja, zakaj ni prijavil odsotnega. Običajno se je vse končalo s smehom in šalo, tudi takrat, ko je spraševal dva učenca hkrati, ki sta slabo odgovarjala. Pa je zaključil z besedami: "No, obema skupaj dam dvojko, vidva pa si jo razdelita!" Pri njegovih urah smo prvič slišali za Sokrata in njegov Zagovor, kako je zašel v spor z atenskimi oblastmi in javnim mnenjem tistega časa in kako so ga v smrt pognali njegovi sodržavljeni. Navduševal nas je za zelo ugledno grško filozofijo in pripovedoval o sijajnih vojaških uspehih Rimljanov pa tudi o velikih antičnih mitih, ki so nas takrat najbolj zanimali. Tako je nevidno tlakoval našo življenjsko pot k učenosti, modrosti in humanosti. Gledano z današnjimi očmi, je bil prof.

Miklič nedvomno ena izmed najbolj karizmatičnih oseb med tedanjimi mariborskimi profesorji, ki je s svojim obsežnim znanjem in vsestransko razgledanostjo močno vplival na nas.

Nekega mračnega, deževnega večera v decembru leta 2000 ga je na prehodu za pešce na Gosposvetski ulici v Mariboru zbil avto. Nekaj njegovih nekdanjih učencev - zdravnikov si ga je prizadevalo ohraniti pri življenju. Vendar je kmalu zatem umrl. Bolj ko se odmika čas, bolj cenimo svoje profesorje ali kot je rekel že Tacit: »Maior e longinquo reverentia.«

Velikega človeka in našega dragega profesorja smo se spominjali:
dr. Andrej Sikošek, dr. Gorazd Sajko, ing. Vojko Pečar, advokat Josip Sever in Vanda Brvar Kanop.